

§ 16. Samodzielnym pracownikiem nauki kierującym pracą naukową więcej niż 2 osób przygotowujących prace kandydackie lub prace dyplomowe na aspiranturze artystycznej wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie w wysokości po 120 zł miesięcznie za kierowanie pracą trzeciej i każdej następnej osoby.

§ 17. 1. Za pracę leczniczo-usługową w klinikach i zakładach szkół wyższych wykonywaną poza wymiarem zajęć dydaktycznych przez pracowników nauki i zastępców profesora kierujących lekarzami, lekarzami dentystami, lekarzami weterynarii, farmaceutami, chemikami lub biologami wypłaca się dodatkowe wynagrodzenie według stawek przewidzianych przepisach o uposażeniu pracowników zatrudnionych w społecznych zakładach służby zdrowia.

2. Wynagrodzenie określone w ust. 1 przysługuje za każdą rzeczywiście przepracowaną godzinę, nie więcej jednak niż za dwie godziny dziennie.

3. Właściwi ministrowie ustalą odpowiednie grupy uposażenia, stanowiące podstawę określenia stawki za jedną godzinę pracy leczniczo-usługowej.

R o z d z i a ł VIII

§ 18. Wynagrodzenia wypłacane na zasadzie postanowień § 6 i 10 nie podlegają podatkowi od wynagrodzeń.

§ 19. 1. Samodzielni pracownicy nauki i zastępcy profesora mogą być — w wypadkach uzasadnionych potrzebą społeczną — zatrudnieni w dodatkowych miejscach pracy.

2. Zezwolenia na dodatkowe zatrudnienie udziela na wniosek rektora minister, któremu podlega szkoła wyższa lub placówka naukowa, stanowiąca główne miejsce zatrudnienia pracownika.

W stosunku do pracowników zatrudnionych w placówkach Polskiej Akademii Nauk uprawnienia te przysługują Prezydium Polskiej Akademii Nauk.

3. Za główne miejsce zatrudnienia w rozumieniu przepisów ust. 2 uważa się szkołę wyższą, w której pracownik jest zatrudniony w pełnym wymiarze zajęć. Jeżeli pracownik nauki lub zastępca profesora zatrudniony jest w pełnym wymiarze zajęć więcej niż w jednej szkole wyższej, za główne miejsce zatrudnienia uważa się tę szkołę wyższą, w której stosunek służbowy pracownika ma charakter stały. Zatrudnienie w gospodarstwie pomocniczym szkoły wyższej traktuje się jako zatrudnienie w dodatkowym miejscu pracy.

4. Obciążenie w czasie samodzielnego pracownika nauki oraz zastępcy profesora, wynikające z zajęć w dodatkowych miejscach pracy, nie może przekraczać jednego etatu.

5. Samodzielny pracownik nauki oraz zastępca profesora zatrudniony w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w dodatkowym miejscu pracy za zgodą właściwej władzy przełożonej powinien ubiegać się ponownie o taką zgodę na zasadach określonych w ust. 2 — 4.

§ 20. 1. Pomocniczy pracownik nauki może być — w wypadkach szczególnie uzasadnionych — zatrudniony w dodatkowym miejscu pracy.

2. Zezwolenia na dodatkowe zatrudnienie pomocniczego pracownika nauki udziela rektor na wniosek rady wydziałowej.

W stosunku do pracowników zatrudnionych w placówkach Polskiej Akademii Nauk uprawnienia te przysługują Prezydium Polskiej Akademii Nauk.

3. Obciążenie w czasie pomocniczego pracownika nauki, wynikające z zajęć dodatkowych, nie może przekraczać pół etatu.

4. Przepis ust. 3 nie ma zastosowania do pomocniczych pracowników nauki zatrudnionych w akademiach medycznych, dla których dopuszczalny czas dodatkowych zajęć określi Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 21. 1. W zakresie unormowanym niniejszym rozporządzeniem traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1954 r. w sprawie uposażenia pracowników nauki (Dz. U. Nr 42, poz. 187).

2. Uchyła się moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1954 r. w sprawie uposażenia zastępców profesora zatrudnionych w szkołach wyższych, Polskiej Akademii Nauk i podległych jej placówkach naukowych oraz osób pełniących funkcje pracowników nauki, nauczycieli przedmiotów pomocniczych i nauczycieli zawodu w szkołach wyższych (Dz. U. Nr 42, poz. 188).

§ 22. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz zainteresowanym ministrom.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1956 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Nowak

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 września 1956 r.

w sprawie uposażenia pracowników administracji szkół wyższych.

Na podstawie art. 5 pkt 3 i art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do pracowników objętych art. 4 pkt 5 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zatrudnionych w administracji szkół wyższych.

§ 2. Za szkoły wyższe w rozumieniu § 1 rozporządzenia uważa się szkoły objęte przepisami:

- ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1952 r. Nr 6, poz. 38 i z 1956 r. Nr 41, poz. 185),
- dekretu z dnia 16 września 1953 r. o szkolnictwie artystycznym (Dz. U. Nr 43, poz. 212).

§ 3. Stawki uposażenia zasadniczego pracowników administracji szkół wyższych ustala się, jak następuje:

Grupa uposażenia	Miesięcznie zł
I	1.850
II	1.600
III	1.380
IV	1.150
V	990
VI	860
VII	760
VIII	700
IX	650
X	610
XI	580
XII	550

§ 4. Pracownikom pobierającym uposażenie zasadnicze w wysokości ustalonej w § 3 nie przysługują dodatki lokalne (stołeczny i morski).

§ 5. Do pracowników określonych w § 1 stosuje się w sprawach nie uregulowanych niniejszym rozporządzeniem przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i zaszeregowania do grup uposażenia pracowników państwowych, podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. Nr 14, poz. 92 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników państwowych (Dz. U. Nr 14, poz. 94 z późniejszymi zmianami).

§ 6. 1. Pracownikom określonym w § 1, którzy wykonują pracę w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych, może być przyznany dodatek specjalny w wysokości od 10 do 30% uposażenia zasadniczego.

2. Szczegółowy wykaz prac, o których mowa w ust. 1, oraz wysokość procentową dodatku, zależną od stopnia szkodliwości i uciążliwości pracy, określają właściwi ministrowie, którym podlegają szkoły wyższe, w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz z właściwymi związkami zawodowymi.

§ 7. 1. W razie gdy organizacja zajęć dydaktycznych i naukowych w szkole wyższej powoduje konieczność zatrudnienia pedlów i woźnych (st. pedlów, st. woźnych) w godzi-

nach nadliczbowych, pracownikom tym przysługuje dodatkowe wynagrodzenie w następującej wysokości:

- 1) za pierwsze dwie godziny ponad 8 godzin na dobę — po 150% zasadniczej stawki godzinowej,
- 2) za następne godziny nadliczbowe oraz godziny nadliczbowe przypadające w święta i w nocy — po 200% zasadniczej stawki godzinowej.

2. Zasadniczą stawkę godzinową otrzymuje się przez podzielenie otrzymywanego przez pracowników wymienionych w ust. 1 miesięcznego uposażenia zasadniczego przez 200.

§ 8. Minister Finansów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustali w drodze zarządzenia zasady wynagrodzenia dozorców, portierów i strażników zatrudnionych w szkołach wyższych.

§ 9. Tracą moc obowiązującą — w zakresie unormowanym niniejszym rozporządzeniem — przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie kwot uposażenia zasadniczego i dodatków lokalnych dla pracowników państwowych (Dz. U. Nr 14, poz. 82 z późniejszymi zmianami).

§ 10. Wykonanie rozporządzenia porucza się zainteresowanym ministrom.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1956 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Nowak

194

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 września 1956 r.

w sprawie uposażenia pomocniczego personelu technicznego i robotników zatrudnionych w szkołach wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówkach naukowych.

Na podstawie art. 5 i art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisom rozporządzenia podlegają:

- 1) pomocniczy personel techniczny w rozumieniu art. 67 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1952 r. Nr 6, poz. 38 i z 1956 r. Nr 41, poz. 185), do którego zalicza się technicznych wykonawców prac ściśle związanych z działalnością naukowo-badawczą lub dydaktyczną, zajmujących stanowiska i mających kwalifikacje określone w § 2 niniejszego rozporządzenia,
- 2) robotnicy z wyjątkiem wymienionych w ust. 2 pkt 2, za-

trudnieni w szkołach wyższych oraz w Polskiej Akademii Nauk i jej placówkach naukowych, z wyjątkiem pracowników, do których stosuje się przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1955 r. w sprawie uposażenia pracowników inżynieryjno-technicznych i robotników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 24, poz. 150).

2. Przepisom niniejszego rozporządzenia nie podlegają:

- 1) pracownicy wynagradzani z dochodów gospodarstw pomocniczych,
- 2) robotnicy wynagradzani ryczałtowo.

§ 2. 1. Pomocniczy personel techniczny otrzymuje następujące miesięczne uposażenie zasadnicze:

Stanowisko	Wymagane kwalifikacje	Złotych
asystent techniczny	ukończone studia wyższe i co najmniej trzyletnia praktyka zawodowa	1.300 — 1.500
asystent techniczny	ukończone studia wyższe	920 — 1.300
technik	ukończone technikum i co najmniej czteroletnia praktyka w szkole wyższej lub instytucie naukowym	1.000 — 1.300
technik	ukończone technikum	700 — 1.000
laborant	ukończona zasadnicza szkoła zawodowa lub równorzędna i co najmniej czteroletnia praktyka w szkole wyższej lub instytucie naukowym	800 — 1.100
laborant	ukończona zasadnicza szkoła zawodowa lub równorzędna	650 — 800

2. Ukończenie innych szkół lub kursów niż wymienione w ust. 1 lub złożenie określonych egzaminów może być uznane przez właściwego ministra, któremu podlega szkoła wyż-

sza, lub przez Prezydium Polskiej Akademii Nauk za posiadanie wymaganych kwalifikacji.